

Soud první stolice rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, vyhověl odporu knihovního věřitele a nepřikázal eráru činžovní daň, pokud byla ode dne příklepu zadržena více než za dvě léta. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Stěžovatel míní, že pro starší nedoplatky daně pozemkové platí ustanovení § 216 čís. 2 ex. ř. a že § 265 zákona ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n. teprve kalendářním rokem 1928 vešel v platnost. Prvý soudce řídil se podle § 265 řečeného zákona a přiznal tuto daň za poslední dvě léta počínaje ode dne dražby, t. j. 13. června 1928 nazpět. Prvý soud nepochybil, neboť zákon ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n. nabyl platnosti 1. ledna 1928 ohledně daně pozemkové a činžovní a okolnost, že v roce 1926 neplatil ještě nový zákon, nemá v zápatí použití § 216 čís. 2 ex. ř. § 265 uvedeného zákona stanoví, že nedoplatky na daních mají dva roky přednostní právo ode dne příklepu. Tomuto předpisu první soud vyhověl a proto správně rozhodl, přiznávajícím daním za poslední dvě léta přednostní právo. V den příklepu bylo použito nového zákona, nikoliv § 216 čís. 2 ex. ř., který byl novým zákonem derogován.

Nejvyšší soud přikázal československému státu na domovní daň činžovní i zbytek 156 Kč 40 h.

Důvody:

Nižší soudy použily při rozvrhu nejvyššího podání na přihlášenou, knihovně nezajištěnou pohledávku čsl. státu na domovní dani činžovní za rok 1926 — ustanovení § 265 (1) zákona o přímých daních ze dne 15. června 1927 č. 76 sb. z. a n. Neprávem. Z doslovu čl. II odst. 6 uváděcích ustanovení k tomuto zákonu jest patrné, že na daně, týkající se let 1926 a předchozích nelze použití předpisu zákona čís. 76/1927 sb. z. a n. o daňových věcech v odst. (1) čl. II vytčených, zejména ani ustanovení v IX. hlavě zákona obsažených, k nimž odkazuje čl. II odst. (1) čís. 2 zákona a mezi nimiž jest i § 265, upravující věcné ručení nemovitostí za nedoplatky daní, — poněvadž pro daně z let 1926 a předcházejících byla vyhrazena platnost dosavadních zákonů, nařízení a jiných ustanovení. Bylo proto v této exekuční věci posuzovati nedoplatek na domovní dani činžovní za rok 1926 podle ustanovení § 216 (1) čís. 2 ex. ř. a přikázati jej celý v přednostním pořadí zákonného zástavního práva, ježto nebyl starší tří let ode dne příklepu, t. j. ode dne 13. června 1928 zpět čítajíc.

Čís. 8717.

Osmihodinová pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Je-li úmluva odporující § 1 (1) zák. nicotnou a byla-li ujednána úhrnková mzda za celou pracovní dobu, tudíž i za případné hodiny přes čas, jest nicotností zasažena celá služební smlouva a nutno vše uvést

do předešlého stavu. V takovém případě nelze ovšem vrátiti služby a byl-li zaměstnanec za veškeré práce (tedy i za práce přes čas) náležitě odměněn, není obohacení na straně zaměstnavatele.

(Rozh. ze dne 16. února 1929, Rv I 949/28.)

Žaloba zaměstnance proti zaměstnavateli o zaplacení odměny za práci přes čas byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolací soud, přezkoumaj napadený rozsudek po stránce právní, neshledal, že rozhodnutí v něm obsažené odporuje zákonu. V tomto směru odkazuje se dovolatel především na vývody dovolacího soudu, uvedené v rozhodnutí čis. 8327 sb. n. s. Vývody ty hodí se v podstatě i na souzený případ, ježto žalovaná firma ve sporu netvrdila, že zaměstnávala ve svém závodě dělníky mimo osmihodinnou dobu pracovní se svolením příslušných orgánů správních, a oba nižší soudy vycházejí z předpokladu, že odměna za případnou práci přes čas byla podle úmluvy stran zahrnuta ve smluvené mzdě týdenní, tedy paušalována, a že žalobce, dostav tuto smluvenou úhrnkovou mzdu, dalšího nároku na odměnu za případné práce přes čas nemá. Nižší soudy důsledkem tohoto právního stanoviska nezjistily, kolik hodin přes čas žalobce pracoval, a vychází-li dovolatel při svých vývodech z domnělé skutečnosti, že musil pracovati denně šest hodin přes čas, nemá pro to opory ve skutečnostech nižšími soudy zjištěných a neprovádí v tomto směru dovolací důvod čis. 4 § 503 c. ř. s. ve smyslu zákona. Jinak dovolatel zásadně sice uznává, že jest správné a spravedlivé připustiti úmluvy o paušalování odměny za práce přes čas, přes to však trvá na tom, že v souzeném případě písemné ujednání ze dne 4. října 1924 jest neplatné, a projevuje názor, že neplatností tohoto ujednání získává nárok na zaplacení hodin přes čas. Jakým postupem myšlenek k tomuto názoru dospěl, není z jeho vývodů patrné, zdá se však, že mu tanou na mysli předpisy § 6 (3) a 7 (4) zákona čis. 91/18 sb. z. a n., podle kterých mají býti práce přes čas placeny zvláště. Leč při obou těchto předpisech zákonodárce zřejmě předpokládá, že mezi smluvními stranami byla ujednána mzda za pracovní dobu osm hodin denně nepřevyšující a že práce přes čas byly konány se svolením příslušných orgánů správních. V souzeném případě není však žádný z těchto předpokladů splněn a nelze tu proto použití uvedených předpisů, jež jsou povahy výjimečné. V tomto případě byla práce přes čas konána proti výslovnému zákazu § 1 (1) uved. zák. a jest samozřejmo, že zákon nemohl stanovit, jak se má taková práce platiti, neboť, kdyby tak byl učinil, uznával by nepřímou sám přípustnost takové práce a tím by se ocitl v rozporu se svým vlastním zákazem. Vychází-li se z právního stanoviska, že úmluvy odporující zákazu § 1 (1) zákona čis. 91/18 sb. z. a n. jsou nicotné a přihlédne-li se zároveň ke skutečnosti, že v souzeném případě úhrnková týdenní mzda 270 Kč byla ujednána za celou dobu pracovní, tudíž

i za případné hodiny přes čas, nutno dospěti k závěru, že nicotností je zasažena celá smlouva služební a nikoli jen úmluva ve příčině prací přes čas a příslušné odměny za tyto práce (§§ 878, 879 obč. zák.). Nutno tedy dále uvážit, jaké právní důsledky z toho pro obě strany plynou. Ve smyslu §§ 877 a 934 obč. zák. má býti v případě zrušení smlouvy uvedeno vše do předešlého stavu a podle § 921 obč. zák. jest při jednostranném ustoupení od smlouvy dbáti toho, by žádná strana neměla zisk ze škody strany druhé, by se na její úkor neobohatila. Ve smyslu těchto zásad jest řešiti věc i v případě neplatnosti nebo nicotnosti smlouvy, pokud ovšem zákon neustanovuje výslovně něco jiného, jako na příklad v § 1174 obč. z. O výjimečný případ tohoto druhu tu nejde. V souzeném případě není možno, by vše bylo uvedeno do předešlého stavu, poněvadž obě strany smlouvu již splnily a práce žalobcem ve službách žalované firmy vykonané vrátiti nelze. Záleží tedy jen na tom, zda žalobce dostal za tyto práce přiměřenou úplatu a zda nebyl žalovanou firmou v tomto směru nespravedlivě zkrácen. Takového zkrácení tu však není, ježto podle zjištění nižších soudů dostalo se žalobci za veškeré jeho práce, tedy i za práce přes čas, náležité odměny. Není tu tedy bezdůvodného obohacení na straně žalované firmy na úkor žalobcův a proto nelze žalobci proti žalované přiznati nárok na odškodnění. Tím je doličeno, že ani v tom případě, když se vychází z právního předpokladu, že služební smlouva mezi stranami je nicotná, nedospěje se k cíli dovolatelem naznačenému.

Čís. 8718.

Majitel noclehárny (svobodárny), jenž neprovozuje ubytování hostů za účelem docílení zisku, není hostinským ve smyslu §§ 970 a 1316 obč. zák. Pokud neručí za ztrátu věcí nocležníka ani na základě schovací smlouvy.

(Rozh. ze dne 16. února 1929, Rv I 1026/28.)

Žalobce nocoval v noclehárně žalovaného kuratoria pro zlepšení bytových poměrů. Any mu byly odcizeny různé předměty, domáhal se na žalovaném kuratoriu náhrady škody tvrdě, že krádež byla umožněna nedodržováním domácího řádu, neboť pachatel proti předpisům § 21 a 22 domácího řádu měl volno vstoupiti do spacího oddělení po 9 hodině dopolední, v době, kde se nikdo v tomto oddělení nesmí zdržovati. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Žalující strana opřela žalobu o tvrzení, že žalovaná strana nedodržovala soustavně domácí řád jí vydaný a tvořící podklad smlouvy mezi ní a žalobcem, pokud se týče, že porušování domácího řádu vědomě trpěla, na upozornění nedbala, takže pachatel krádeže proti předpisům § 21 a 22 domácího řádu mohl do spacího oddělení po 9 hodině vstoupiti a věci žalobci odciziti. V tom spatřuje hrubé opomenutí žalované strany a důvod její povinnosti k náhradě škody, ježto není naděje, že by žalobce na pachateli dosáhl náhrady. Teprve za ústního jednání tvrdil žalobce, že žalovaná strana pro-